propuštěnou nemovitost namítána, jak žalovaná ovšem zbytečně praví, compensando, a jde tedy ještě pouze o to, zda výpočet ten hoví zákonu čili nic. Názoru nižších soudů, že se ustanovení § 222 ex. ř. nedá zde použíti, přisvědčiti nelze; neboť třebas bylo pravda, že tu nejde o rozdělení podstaty v řízení exekučním a že ustanovení § 222 ex. ř. hájí zájmy následujících věřitelů, přece je tu vzhledem k vývodům shora uvedeným obdobné užití i tohoto ustanovení možným, a v daném případě nutno ho také obdobně užíti, uváží-li se, že se tu jedná o dluh věcný, že hypoteční dlužníci ručí jen svými simultáně zavazenými nemovitostmi a že proto rozdělení dluhu dle hodnoty těchto nemovitostí úplně odpovídá zvláštní povaze právního poměru, o který jde.

Ježto pak žalobce uznal správnost výpočtu částky 11773 Kč, bylo tuto částku ze zažalované pohledávky odečísti a uznati žalovaného povinným zaplatiti z hypoteční pohledávky o tuto částku méně, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 3. března 1925 Rv I 1688/24. *K.*

Artistický správce kabaretu koná pro podnik vyšší služby nekupecké, kabaret však není obchodním podnikem, ani se nevztahují na něj předpisy živnostenského řádu.

Ve sporu jde podstatně jen o to, zda se žalobce může podle právní povahy svého služebního poměru u žalovaného právem dovolávati pro sebe použití předpisů zákona o obchodních pomocnících, zejména § 20, z něhož dovozuje, že danou jemu výpovědí, nevyhovující dle jeho domnění zákonu ani dle doby ani dle lhůty, byl ve svých služebních právech zkrácen, a z tohoto důvodu uplatňuje náhradní nároky dle § 29 zák. o obch. pom.

Oba nižší soudy vyřešily otázku tuto — arciť s odůvodněním částečně odlišným — záporně a dlužno rozhodnutí to uznati správným podstatně z důvodů soudu prvého.

Zjištěno jest, že podnik, pro který byl žalobce žalovaným služebně ustanoven, jest kabaretem určeným k tomu, aby v něm byly provozovány taneční čísla, humoristické a zpěvní přednesy silami k těmto produkcím získanými a že byl obecenstvu za vstupné volně přístupným. Produkce pořádaly se ve zvláštních místnostech k tomu určených (tančírna a vinárna), v nichž byly prodávány pokrmy a nápoje z hostinské živnosti v témž domě, avšak místně odděleně provozované.

Zjištěno dále, že žalobce byl právě pro tento kabaret ustanoven »artistickým« správcem (ředitelem) a jednatelem a že v této vlastnosti jednak sám účinkoval při produkcích jako zpěvní humorista, jinak však navazoval, připravoval a v dohodě se žalovaným ujednával smlouvy s umělci získanými pro kabaret, staral se o novinářskou reklamu a podporu jeho a při tom spolupůsobil, a že dále obstarával různé administrativní úkony s tímto podnikem související (přihlašování a odhlašování umělců a pod.), že naproti tomu neměl co činiti s provozem hostinské živnosti ani po stránce obchodní ani po stránce živnostenské.

Ze zjištění těchto vyplývá zcela jasně:

1. že služby žalobcovy nebyly službami »kupeckými«, jak § 1. zák. o obchod. pom. předpokládá;

2. že jsou zcela nepochybně vyššími nekupeckými ve smyslu § 1. zák. o obchod. pom.

Správnost úsudků těch jest dle skutkové povahy zřejma a netřeba ji blíže doličovati, zejména když žalovaný sám tuto »vyšší« vlastnost služeb v podstatě uznává a žalobce zase pro »kupeckou« vlastnost služeb uvádí jen pro věc bezvýznamnou okolnost, že bral určitý podíl z odbytu vína a že měl dohlížeti na čísníky v kabaretu, což je službou zřejmě nekupeckou a i s hlediska živnostenského provozu službou nižšího řádu.

Kvalita služeb propůjčovala by tedy žalobci vlastnost obchodního pomocníka, kdyby bylo lze přisvědčiti též k další otázce závažné pro rozhodnutí, že kabaret onen byl obchodním podnikem nebo součástí obchodního podniku žalovaného jako kupce (§ 1. zák. o obchod. pom.) anebo aspoň podnikem, na který by bylo lze vztahovati předpisy živnostenského řádu (§ 1. zák. o obch. pom.).

Tomu však tak není.

Oba nižší soudy zjišťují jakousi souvislost hostinské živnosti a tohoto kabaretu, avšak zcela správně jen v tom směru, že kabaretem se má zvýšiti chod hostinské živnosti tím, že se jím přivábí větší počet návštěvníků a tím zvýší odbyt pokrmů a nápojů a výnos živnosti hostinské. Žalobce vidí v tom jakési vedlejší obchody, jež náležejí k hlavnímu obchodnímu provozu (čl. 273 a 274 obch. z.), leč neprávem, neboť v té příčině předpokládá zákon vždy aspoň jistou přináležitost dotyčných právních jednání k hlavnímu obchodnímu provozu, v tomto případě jde však o dva věcně i právně různé výdělečné podniky, z nichž jeden podléhá živnostenskému řádu a má dle povahy svého pro-

vozu i kupeckou vlastnost, druhý však z působnosti živnostenského řádu jest dle cís. nař. z 20. prosince 1859 ř. z. č. 227 vyloučen a dle způsobu svého provozu postrádá úplně vlastnosti »kupeckého« podniku (čl. 4, 271 a násl. obch. zák.).

Právní jednání, jichž je třeba k vedení kabaretu (angažování sil k produkcím a opatřování různých potřeb) jsou jednání nutná právě jen k provozu tohoto kabaretu a nemají vlastnosti obchodů ani pomocných; chybí jim veškerá přináležitost k provozu živnostenského podniku hostinského, ježto slouží jen k provozu kabaretu jako pobočného, avšak samostatného podniku výdělečného, který má k tomuto druhému podniku svůj vztah jen potud, že vlastním úspěchem nebo nezdarem jemu prospívá nebo i škodí.

Z těchto hledisek je vyloučeno nazírati na kabaret jako na přináležitou součást obchodní živnosti žalovaného, a ježto jej dle citovaného cís. patentu nelze pokládati ani za podnik živnostenský, jest nepochybno, že žalobci vlastnost obchodního pomocníka přiznati nelze. Tím však jeho žalobní nárok pozbývá veškerého právního podkladu.

Rozhodnutí nejv. soudu z 3. března 1925 čj. Rv I 1851/24. — *K.* —

Na lhůtu § 575 c. ř. s. jest vázáno jen povolení exekuce, odkladem vyklizení jest odloženo jen provedení této exekuce; nepokračuje-li se v ni ve lhůtě § 575 c. ř. s., nepozbývá exekučn titul účinnosti.)*

Po uplynutí doby, na kterou byl povolen odklad vyklizení, nepodal majitel domu návrh na vyklizení ve 14 dnech. Povinná strana navrhla zrušení exekuce dle § 39 č. 1 a 6 ex., poněvadž výpověď pozbyla dle § 569, 575 c. ř. s. platnosti. Prvý soud povolil zrušení exekuce, soud rekursní zrušil toto usnesení a nařídil prvému soudci, aby rozhodl po právní moci o novém návrhu vymáhajícího věřitele na vyklizení.

Dovolacímu rekursu povinné strany nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů: Dle stavu spisů podal vymáhající věřitel na základě soudně povolené výpovědi proti straně povinné ve lhůtě v § 575 c. ř. s. stanovené návrh na exekuci vyklizením bytu, exekuce tato byla povolena, neprovedena pak jen proto, že povinný neměl náhradního bytu a zůstal by bez přístřeší.

---

*) Stejně rozhodnutí z 27. ledna 1925. R I 63/25/1.